

Tings Finansudvalg blandt Kommuner, der er særlig haardt økonomisk ramte som Følge af Dyrtiden, Arbejdsløsheden eller andre af de nuværende Forhold følgende overordentlige Vanskeligheder. (Et lignende Beløb stilledes til Raadighed ved Dyrtidsloven af 20. Marts 1918 § 4).

I Motiverne til Lovforslaget findes en kort historisk Oversigt over, hvad der siden 1915 er foregaaet paa de kommunale Dyrtidsforanstaltningers Omraade. Begyndelsen gjordes med Lov Nr. 320 af 22. December 1915, hvorved Kommunerne bemyndigedes til mod delvis Statsrefusion at træffe Foranstaltninger til Modvirkning af Dyrtidens Følger for mindre bemidlede Beboere og for egen Regning derudover at træffe Foranstaltninger vedrørende Befolkningens Forsyning med Livsfornødenheder. Bekostningen ved de førstnævnte Foranstaltninger maatte i Lovens Gyldighedsperiode (10 Maaneder) ikke overstige 8 Kr. 50 Øre (efter særlig Tilladelse 10 Kr.) pr. Indbygger. Ved Lov Nr. 317 af 30. Oktober 1916 forlængedes fornævnte Lov indtil 31. December 1916, og Maksimumsbeløbene forhøjedes forholdsvis. For Tiden fra 1. Januar 1917 til 31. Marts 1918 hjemlede Lov Nr. 397 af 28. December 1916 en Maksimumsudgift af 15 Kr. pr. Indbygger — med $\frac{2}{3}$ Statsrefusion — og delvis Statsrefusion ($\frac{1}{3}$) ogsaa for Kommunernes yderligere Udgifter til Bedste for hele Befolkningen. Ved Tillægslov Nr. 637 af 21. December 1917, viste det sig imidlertid nødvendigt at forhøje Maksimumsbeløbet fra 15 Kr. til 27 Kr. pr. Indbygger. Samme Maksimumsbeløb — 1 Kr. 80 Øre maanedlig pr. Indbygger — bibeholdtes i Lov af 20. Marts 1918 for April Kvartal 1918, hvilken Lov tillige tilsagde fuld Statsrefusion for Kommunernes Udgifter til Rentetab ved Gennemførelsen af Dyrtidsforanstaltninger og til Administration vedrørende saadanne. Ved Lov Nr. 370 af 13. Juli 1918, der gjaldt for Tiden fra 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919, hjemlede dels en Statsprisregulering paa Rugbrød, Smør, Flæsk og Gryn, dels en Brændselsregulering ved Kommunernes Foranstaltning, men for Statens Regning til Beløb 10 Kr. pr. Indbygger, og dels endelig kommunale Foranstaltninger for de vanskelig stillede Beboere til Maksimumsbeløb 9 Kr. pr. Indbygger foruden eventuelle yderligere Udgifter med Ministeriets Samtykke. Samme Maksimumsbeløb — 1 Kr. pr. Maaned — hjemlede ved Forlængelsesloven Nr. 190 af 1. April 1919 for April Kvartal 1919. — Regeringen, der mente, at Tidspunktet maatte være kommet til at paabegynde en gradvis Indskrænkning af Dyrtidslovgivningen, fremsatte Lovforslag om at forlænge denne — med Undtagelse af § 1 i den sidste Dyrtidslov — for de følgende 4 Maaneder, indtil 31. Oktober 1919, dog med forskellige Modifikationer. Folketingets Udvalg var enigt